

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
36.Kpk.46.392/2014/5.

A bíróság a B Ügyvédi Iroda (, eljár: dr. B Á
ügyvéd) által képviselt () kérelmezőnek a dr.
B L irodavezető által képviselt **Gazdasági Versenyhivatal** (1054 Budapest, Alkotmány u.
5.; Vj/28-207/2013.) kérelmezett ellen versenyfelügyeleti ügyben hozott közigazgatási végzés
bíróági felülvizsgálata iránt folyamatban lévő nemperes eljárás során meghozta a következő

v é g z é s t:

A bíróság a kérelmező felülvizsgálati kérelmét **elutasítja**.

Kötelezi, hogy fizessen meg a Magyar Államnak - az adóhatóság külön felhívására - 10.000 (azaz tízezer) forint eljárási illetéket.

A végzés ellen további jogorvoslatnak helye nincs.

I n d o k o l á s:

Kérelmezett hatóság 2013. április 9-én a Vj/028/2013. számú végzésével versenyfelügyeleti eljárást indított több vállalkozással, köztük a TEVA Magyarország Gyógyszerforgalmazó Zrt.-vel szemben a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. tv. (a továbbiakban: Tpv.) 11. § (1) bekezdés, illetve (2) bekezdés *a)*, *d)* és *f)* pontjában foglaltak megsértése miatt. Kérelmező nevezett vállalkozás értékesítési vezetője.

Kérelmezett a Vj/28-147/2013. számú végzésével kérelmezőt, mint tanút idézte 2014. április 25-re meghallgatásra. Kérelmezett a meghallgatásról Vj/28-166/2013. számon jegyzőkönyvet vett fel. A jegyzőkönyvben foglaltak szerint kérelmezett a meghallgatás kezdete előtt tájékoztatta kérelmezőt a vallomástételi kötelezettségéről, illetve az e kötelezettség alóli mentesség egyes eseteiről, így többek között tájékoztatta a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. tv. (a továbbiakban: Ket.) 53. § (2), (4), valamint a Tpv. 61. §-ában foglaltakról. Kérelmező előadta, hogy tekintettel a vele szemben folyamatban lévő büntetőeljárásra, nem kíván tanúvallomást tenni. Eljáró vizsgáló tájékoztatta, hogy megválaszolandó kérdések egy része esetében nem merül fel a büntetőjogi felelősségének kérdése, így ezek vonatkozásában köteles tanúvallomást tenni. Leszögezte, hogy a tanúvallomás egésze nem tagadható meg. Kérelmező előadta, hogy álláspontja szerint a Ket. nem egyes kérdések kapcsán teszi lehetővé a vallomástétel megtagadását, hanem annak általában való megtagadását engedi meg. Kijelentette, hogy nem kívánja egyenként mérlegelni, hogy mely kérdések esetében merülhet fel a büntetőjogi felelősségének lehetősége, ezért nem válaszol a hatóság kérdéseire. Hozáfüzte, hogy minden apró dolognak jelentősége lehet, így ami csak általános kérdésnek tűnik, annak is lehet jelentősége a büntetőeljárásban.

Kérelmezett a 2014. május 19-én kelt Vj/28-174/2013. számú végzésében kérelmezővel szemben - a vallomástételi kötelezettség megtagadása miatt - 100.000,-Ft eljárási bírságot szabott ki. Kérelmező a döntéssel szemben fellebbezést nyújtott be. Kérelmezett eljáró versenytanácsa a 2014. július 2-án kelt Vj/28-207/2013. számú végzésével a támadott végzést helybenhagyta. A döntés jogalapjaként utalt a Ket. és Tpv. fent hivatkozott rendelkezéseire, indokként pedig hivatkozott arra, hogy a Ket. értelmében a tanúzási kötelezettség magában foglalja a tanú megjelenési, vallomástételi és igazmondási kötelezettségét. A törvény logikájával összhangban a tanú vallomástételének megtagadása kizárólag a vallomástételi kötelezettséget érinti és kizárólag abban a kérdésben,

melyben a tanú vallomásával saját magát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná. Az eljáró versenytanács álláspontja szerint a tanú csak az olyan kérdésre tagadhatja meg a válaszadást, amelyre adandó válasszal önmagát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná. Leszögezte, miszerint a tanú a kérdés elhangzása előtt nincs abban a helyzetben, hogy eldöntse, hogy jogosult-e a válaszadás megtagadására, így nincs lehetősége arra, hogy a vallomástételt az egészében megtagadja.

Kérelmező a döntéssel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, ebben indítványozta a támadott végzés hatályon kívül helyezését. Kérte továbbá a támadott végzés végrehajtásának felfüggesztését. Előadta, hogy a Ket. 53. § (4) bekezdésében foglalt előírás a büntetőeljárás törvényből ered, s ily módon e rendelkezés háttérét is jelenti. Ennek következtében a kérelmezett által kifejtett álláspont megalapozatlan, mivel a vallomásmegtagadás alapvetően nem a Ket., hanem a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) rendelkezésein alapul. Kérelmezettnek tehát eljárása során a Be. szabályait és alapelveit is alkalmaznia kell akkor, amikor a Ket. 53. § (4) bekezdését értelmezi. Ennek következtében tehát nemcsak a Be. tanúvallomás megtagadására vonatkozó rendelkezései alkalmazandók, hanem a vallomás megtagadásával összefüggésben álló egyéb általános elvek is, hiszen eleve ezen elvekből eredeztethetők a Be. és a Ket. tanúvallomás megtagadására vonatkozó konkrét rendelkezései.

Kérelmező álláspontja szerint jelen esetben a legfontosabb általános elv az önvádra kötelezés tilalma, melyet a Be. 8. §-a rögzít. Az önvádra kötelezés tilalma – vagy másként a hallgatáshoz való jog – azonban nem csupán büntető eljárásjogi elv, hanem alkotmányos alapelv is, sőt nemzetközi szinten érvényesülő és érvényesítendő jogállami garancia is. Ennek kiemelkedő fontosságát jelzi, hogy amellett, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikkében rögzített tisztességes eljárás követelménye sem valósulhatna meg következetes betartása és betartatása nélkül, az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikkében, illetőleg az Európai Unió Alapjogi Chartájában is rögzítésre került. Kérelmező a Be. figyelembe veendő szabályai között említette meg a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontját, valamint a 117. § (2) bekezdését.

Hangsúlyozta, hogy az önvádra kötelezés tilalma az érintett személyt bármely hatóság előtti bármely eljárástípusban megillető jog, ami kizárja annak lehetőségét, hogy saját akarata és szándéka ellenére önmagával szemben terhelő vallomást tegyen, valamint hogy az eljáró hatóság bármilyen, akár közvetett módon olyan eljárási cselekményt foganatosítson vele szemben, amivel arra kényszeríti, hogy az érdekeivel és szándékával ellentétes módon nyilatkozzék, illetve önmagával szemben bizonyítékot szolgáltatson. Kifogásolta, hogy kérelmezett nem vette figyelembe azt a tény, hogy a megindított büntetőeljárás terheltje, mely ügyben már vádirat előterjesztésére is sor került. Rámutatott, hogy a fent kifejtettektől eltérő értelmezés – figyelemmel a büntetőhatóságok és az egyéb hatóságok között meglévő információcserére – odavezetne, hogy a versenyfelügyeleti eljárás az állami büntetőhatalom eszközévé válna, mely ennek révén esélyt kapna további bizonyítékok beszerzésére. Kérelmezett ellenkérelmére reagálva hangsúlyozta, hogy a Be. rendelkezésekre kizárólag az alkalmazandó Ket. rendelkezések értelmezés körében hivatkozott.

Állította, hogy a Ket. vonatkozó rendelkezésének nyelvtani, rendszertani és történeti értelmezéséből is az következik, hogy kérelmező relatív tanúzási akadály esetén teljes körűen megtagadhatja a vallomástételt. Álláspontjának alátámasztására hivatkozott a Ket. miniszteri indokolásában kifejtettek, továbbá az Emberi Jogok Európai Bíróságának a Saunders kontra Egyesült Királyság ügyében hozott határozatára. Hivatkozott továbbá a Ket. 53. § (5) bekezdésére, mely rendelkezés álláspontja szerint nem a részleges, vagyis az önvádra kötelezés tilalmába ütköző vallomásrész

érvénytelenségét, hanem az egész vallomás érvénytelenségét szabályozza. További bizonyítékként említette meg, hogy a Be. tanúvallomás megtagadására vonatkozó szabálya, mely ellentétben a Ket.-tel kifejezetten tartalmazza és kiemeli „az ezzel kapcsolatos kérdésekben” kitélt, amely különbség jelentőségteljes, hiszen arra utal, hogy ugyanez a szabály a Ket. esetében nem alkalmazandó. Értelmezhetetlennek tartja, hogy kérelmezett mire alapozva feltételezi, hogy a vallomástétel megtagadásával rosszhiszemű magatartást tanúsított volna. Álláspontja szerint a vallomásmegtagadás az ügy egésze szempontjából nem jelentett jelentős késedelmet, állította továbbá, hogy a ténybeli kérdések tisztázása érdekében egyáltalán nem volt szükséges a meghallgatása, hanem a bizonyítékok egyéb módon is megszerzhetőek lettek volna. Sérelemesnek és a visszaélés lehetőségét magában hordozónak tartja, hogy kérelmezett maga kívánja megítélni az egyes kérdések tekintetében a vallomásmegtagadás jogszerűségét.

Kérelmezett ellenkérelmében indítványozta a felülvizsgálati kérelem elutasítását a támadott végzés helyes indokaira tekintettel. Kiemelte, hogy alapvetően helytelen azon kérelmezői megközelítés, mely összemosza a büntető- és közigazgatási eljárást, valamint azok garanciális szabályait. Ennek alátámasztására hivatkozott a Fővárosi Bíróság által egyedi ügyben hozott ítéletre. Hangsúlyozta, hogy két külön eljárásról van szó, melyek eljárási szabályai más garanciákat nyújtanak, de a legfontosabb különbség, hogy a versenyfelügyeleti eljárás nem a tanú, mint természetes személlyel szemben, hanem a vállalkozásokkal szemben folyik, ezzel magyarázható, hogy a garanciarendszere nem egyezik meg a Be. terhelt számára nyújtott garanciális szabályaival. A Ket. tehát értelemszerűen nem tartalmaz olyan garanciális védelmet, mint amit a Be. a terhelt számára nyújt, ezeknek ugyanis a Be. alapján folyó eljárásokban kell érvényesülniük. Álláspontja szerint téves azon állítás, mely szerint a hatóság a tanút bármilyen módon arra kényszerítené, hogy olyan vallomást tegyen, amivel önmagát vádolja, hiszen az ilyen kérdésekben lehetősége van a választ megtagadni. A versenyfelügyeleti eljárásnak nem célja, hogy a büntető hatóságok számára bizonyítékokat gyűjtsön, illetve szolgáltatson. A kérelmező által hivatkozott „Saunders” ítélettel kapcsolatban kiemelte, hogy e döntés csak annyiban támasztja alá kérelmező álláspontját, miszerint a közigazgatási eljárásban tett tanúvallomást felhasználni egy büntetőeljárásban ellentétes lehet az Egyezményvel. Ugyanakkor arról nem szól az ítélet, hogy e bizonyítékok közigazgatási eljárásban való beszerzése és felhasználása megsértené az ott tanúvallomást tevő emberi jogait. Kérelmezett szerint megalapozatlan kérelmező azon megállapítása, mely szerint az egyéb – az önvádra kötelezés tilalmán kívül eső – kérdések bizonyosan nem bírhatnak jelentőséggel, illetve hogy azok megválaszolásának elmaradása nem okozza az eljárás elhúzódását, hiszen a kérelmező nem veheti át a hatóság jogkörét arra vonatkozóan, hogy maga ítélje meg, mi számít releváns adatnak. Mindennek kapcsán kiemelte, hogy a kérelmezőnek feltenni szándékozott ténybeli kérdések egy része kapcsán a Tpv. 65. § (2) bekezdése szerinti, 2014. május 7-én kelt, Vj/28-167/2013. számú adatkérő végzésben kellett nyilatkoztatni a kérelmező munkaadóját, az eljárás alá vont TEVA Gyógyszergyár Zrt.-t. Hozzáfüzte, amennyiben kérelmező a vizsgáló ténybeli kérdéseire válaszolt volna, ezt az adatkérő végzést nem kellett volna kiadni, így e körben az eljárás elhúzódása, mint eredmény is megállapítható.

A felülvizsgálati kérelem nem **megalapozott**.

Bíróság a kérelmezett végzését a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény módosításáról és az egyes közigazgatási nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról szóló 2005. évi XVII. törvény (a továbbiakban: Knptv.) 3. §-a alapján vizsgálja felül.

A Knptv. 1. § (2) bekezdése szerint az e törvényben szabályozott közigazgatási nemperes

eljárásokban kizárólag okirati bizonyításnak van helye. A Knptv. 4. §-a értelmében a közigazgatási nemperes eljárásokban a Pp. XX. fejezetének szabályai - az ezen, valamint külön törvényben foglalt, továbbá a polgári nemperes eljárás sajátosságaiból fakadó eltérésekkel - megfelelően irányadók.

A bíróság a kérelmezetti végzést a Ket. 109. §-a, valamint a Pp. 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján, a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, a tényállást a felek által csatolt nyilatkozatok, továbbá a közigazgatási iratok tartalma alapján állapította meg.

A Ket. 12. § (1) bekezdésben foglaltak szerint a közigazgatási hatóság eljárása során az e törvény hatálya alá tartozó közigazgatási hatósági ügyekben e törvény rendelkezéseit kell alkalmazni. Miután a versenyfelügyeleti eljárás – figyelemmel a Tpv. 44. § (1) bekezdésére is – közigazgatási hatósági ügynek minősül, így a szóban forgó eljárás lefolytatása során vitathatatlanul a Ket. rendelkezéseit kell alkalmazni. Ennek megfelelően – tekintettel a Be. 11. § (2) bekezdésében foglaltakra – fel sem merülhet a versenyfelügyeleti eljárásban a Be. tételes rendelkezéseinek, de akár az alapelvi szintű szabályainak alkalmazása sem. Két különböző önálló jogágról van ugyanis szó, melyek – egymástól eltérő – speciális szabályrendszerrel rendelkeznek, s nincs olyan normatív előírás, amely e jogágak egyes szabályainak egymás szabályozási területére történő alkalmazását írják elő.

A Ket. 53. § (2) bekezdése kimondja, hogy a tanúként megidézett személy köteles a meghallgatása végett megjelenni és - a (3) bekezdés *b*) pontjában, továbbá a (4) és (6) bekezdésben meghatározott kivétellel - tanúvallomást tenni. Ugyanezen jogszabályhely (4) bekezdés *b*) pontja akként rendelkezik, hogy a tanúvallomás megtagadható, ha a tanú vallomásával saját magát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná.

A bíróság álláspontja szerint az utóbb hivatkozott rendelkezés értelmében a vallomástétel alóli mentesség kizárólag azon kérdésekre vonatkozik, amelyek tekintetében megállapítható annak lehetősége, hogy a tanú adott nyilatkozattal saját magát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná. A tanú a meghallgatása során különböző kérdésekben tesz nyilatkozatot, mely nyilatkozatok egymástól tartalmilag elkülönülnek, ebben az értelemben pedig a tanú vallomása lényegét tekintve több, egymástól az előbbiek szerint elválasztható vallomást jelent. Ennek megfelelően a vallomásmegtagadási jog csak azokra a nyilatkozatokra (vallomásra) vonatkozik, amelyek megfelelnek a hivatkozott jogszabályhely keretében meghatározott kritériumnak, s nem a lehetséges összes felmerülő kérdésre, illetve azokra adandó válaszra. Vagyis a tanú a Ket. 53. § (4) bekezdés *b*) pontjára hivatkozva nem tagadhatja meg a vallomástételt a maga egészében, hanem csak egyes meghatározott kérdésekben, melyek esetében ezt indokolnia kell, s erről az eljáró hatóság külön döntést hoz. Ellenkező értelmezés ugyanis odavezetne, hogy a tanú a fenti körülményre hivatkozva olyan kérdésekben is korlátozás nélkül megtagadhatná a vallomástételt, amelyek esetében nyilvánvalóan fel sem merülhet, hogy azok reá vagy hozzátartozójára nézve büntetőjogi szempontból hátrányos következménnyel járhatnak, miközben adott ügyben a hatóságot terheli a tényállás tisztázási kötelezettség. Így a bíróság megítélése szerint semmilyen ésszerű, jogpolitikailag indokolható érv nem hozható fel a vallomástétel teljes körű megtagadását képviselő értelmezés mellett.

Fentieknek megfelelően nem megalapozott kérelmező azon álláspontja, mely szerint a Ket. 53. § (4) bekezdés *b*) pontjának értelmezése során a Be. alapelveit, illetve a tételes szabályait kellene

alkalmazni. Nem helytálló azon megállapítása sem, hogy a hivatkozott rendelkezés magából a Be.-ből eredne, hiszen a fent írtaknak megfelelően két teljesen különböző jogterületről van szó és a közigazgatási jog is ismeri, s korábban is ismerte a tanúvallomást, mint bizonyítási eszközt, illetve az ehhez kapcsolódó különböző mentességeket (lásd 1957, I. tv. IV. tv.). Ennek megfelelően nem helytálló a Ket. kérdéses rendelkezésének a Be.-vel történő összevetés, mivel a két jogterület eltérősége miatt (pl. büntetőeljárásban erősebb garancia rendszer) eleve nem lehet szükségszerű következtetéseket levonni egyik szabályozásból a másikra nézve.

Mindez nem jelenti azt, hogy a közigazgatási hatósági eljárásban ne érvényesülne az önvádra kötelezés tilalma, hiszen a Ket. 53. § (4) bekezdés *b)* pontja értelmében a kérelmező ezen eljárás keretében is megtagadhatja a vallomástételt az olyan kérdésben, amely esetlegesen felvetné a büntetőjogi felelősségének megállapítását. A bíróság leszögezi, hogy kérelmező azon kötelezettsége, mely szerint az egyéb kérdésekben viszont nyilatkoznia kell, nem érinti az előbbi tilalom érvényesülését, lévén az e körbe tartozó nyilatkozatok a kérelmező esetleges büntetőjogi felelőssége szempontjából közömbösek. Ennek megfelelően kérelmező egyéb kérdések tekintetében történő kötelezése a vallomástételre nem jelenti sem Ket., sem az Alaptörvény, sem pedig Emberi Jogok Európai Egyezményének megsértését. A kifejtetteken értelemszerűen nem változtat az sem, hogy kérelmező ellen büntetőeljárás van folyamatban, hiszen a kérdéses tilalom – fent írtaknak megfelelően – ilyen esetben sem zárja ki a büntetőeljárás szempontjából közömbös adatok tekintetében a vallomástételt, így helyesen járt el kérelmezett, amikor a büntetőeljárást nem tekintette a kérelmező meghallgatását kizáró oknak.

A kérelmező álláspontjával ellentétben nincs szó arról sem, hogy a versenyfelügyeleti eljárás a vallomástételi kötelezettség révén az állami büntetőhatalom olyan pótlólagos eszközét jelentené, amely a nyomozóhatóságok számára bizonyítékok beszerzését teszi lehetővé, miután a fent írtaknak megfelelően kérelmező az olyan kérdésben nem köteles vallomást tenni, mellyel önmagát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná. Így a vallomástétel révén a nyomozóhatóságok nem szerezhetnek be további bizonyítékokat, a kérdéses tilalom megsértésével beszerzett vallomás pedig nem vehető figyelembe bizonyítékként. Nem megalapozott kérelmező miniszteri indoklásra való hivatkozása sem, egyfelől mert a szóban forgó jogi dokumentum nem minősül jogforrásnak, másfelől pedig azért, mert azt kérelmező tévesen értelmezi. Amikor ugyanis az indoklás arról ír, hogy a tanú maga dönti el, hogy kíván-e tanúskodni, az valójában úgy értendő, hogy a tanú adott kérdés kapcsán döntheti el, hogy kíván-e tanúvallomást tenni, s nem pedig az összes lehetséges kérdéssel kapcsolatosan. A Saunders ügygel összefüggésben a bíróság leszögezi, hogy a szóban forgó határozat arra nézve tartalmaz megállapítást, hogy a büntetőeljárásban milyen bizonyítékok vehetők figyelembe, de arra nézve nem, hogy a büntetőeljárás terheltje e tényre hivatkozva teljes körűen megtagadhatná a vallomástételt a közigazgatási eljárásban. A bíróság a Ket. 53. § (5) bekezdésére hivatkozásával kapcsolatban visszautal a Ket. 53. § (4) bekezdés *b)* pontja kapcsán kifejtettekre és rámutat, hogy az (5) bekezdésben szabályozott érvénytelenség ugyanúgy, mint ahogy a vallomásmegtagadási jog is csak meghatározott kérdés tekintetében történő vallomásmegtagadásra vonatkozik, szintén csak azon vallomásokra (nyilatkozatokra) alkalmazandó, amelyet az önvádra kötelezés tilalmának megsértésével vettek fel.

Kérelmező álláspontja szerint a visszaélés lehetőségét teremti meg, hogy kérelmezett maga kívánja megítélni az egyes kérdések tekintetében a vallomásmegtagadás jogszerűségét. A versenyfelügyeleti eljárás során felmerülő eljárásjogi kérdésekben értelemszerűen a hatóságnak kell döntenie, akinek ennek során be kell tartani a rá vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket, így többek között a Tpv. 53. § (4) bekezdésében foglaltakat. Ehhez mérten nem állapítható meg, hogy a kifogásolt gyakorlat

lehetőséget teremtené a kérelmezővel szembeni esetleges visszaélésre. A Tpvt. 61. § (1) bekezdésében foglaltak szerint eljárásbírság szabható ki azzal szemben, aki az eljárás során olyan cselekményt végez, vagy olyan magatartást tanúsít, amely az eljárás elhúzására, a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányul, vagy azt eredményezi. Azzal, hogy kérelmező megtagadta a vallomástételt, s emiatt kérelmezőnek további eljárási cselekményeket kellett foganatosítania (bírságot, újabb adatkérés) már önmagában is megvalósult a hivatkozott törvényi tényállásban a bírság kiszabásához előírt eredmény, nevezetesen az eljárás elhúzódása. Ez azt jelenti, hogy kérelmező megalapozottan szabta ki az eljárásbírságot, amit nem befolyásol, hogy kérelmező magatartásának mi volt a motivációja (rosszhiszeműen járt-e el). Ezt egyébként a hatóság nem is vizsgálta az eljárása során. Annak a kérdésnek az eldöntése pedig, hogy a versenyfelügyeleti eljárásban milyen adatokra van szükség, a Ket. és a Tpvt. értelmében a kérelmezett hatáskörébe tartozó kérdés.

Összegezve: a bíróság kérelmezett végzését a kérelmező által kifogásolt részében felülvizsgálta, ennek során megállapította, hogy elsőfokú hatóság, illetve kérelmezett a vonatkozó jogszabályokat helyesen értelmezve és alkalmazva a lehetséges mértékben feltárta az ügyben irányadó tényállást, ebből törvényes jogi következtetéseket vont le, ezeket a szükséges mértékben megindokolta, így végzése jogszerű rendelkezéseket tartalmaz. Mindezekre tekintettel a bíróságnak a támadott végzés felülmérlegelésére sem indoka, sem jogszabályi lehetősége nem volt, ezért a felülvizsgálati kérelmet elutasította. Mivel a bíróság az ügy érdemében határozott, így a támadott végzés végrehajtásának felfüggesztése tárgyában nem hozott külön döntést.

A bíróság az 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 62. § (1) bekezdés r) pontja alapján feljegyzett eljárási illeték megfizetéséről az Itv. 37. § (1) alapján rendelkezett, a mértékét pedig a törvény 43. § (7) bekezdése alapján állapította meg. A bíróság a kérelmezett részére a nemperes eljárásban költséget nem állapított meg, figyelemmel arra, hogy ügyvédi, illetve jogtanácsosi képviselő hiányában a Knptv. 4. §-a folytán alkalmazandó Pp. 75. § (2) bekezdésében foglalt készkiadás és munkadíj nem volt érvényesíthető, a Pp. 75. § (3) bekezdése szerint a kérelmezettnek útiköltsége és keresetkiesése pedig - a felek jelenlétével megtartott tárgyalás hiányában, a nemperes eljárás jellegéből fakadóan - nem merült fel.

A végzés ellen a Knptv. 3. § (4) bekezdése alapján további jogorvoslatnak helye nincs.

B u d a p e s t, 2015. év január hó 15. napján

dr. Oláh Zsolt s. k.
bíróági titkár